

Scénář k rozhlasové reportáži

HANA PANGRÁCOVÁ

Aby mě bylo slyšet, že jo?

Hana Pangrácová prožila část svého dětství za 2. světové války, ale naštěstí z ní zažila jen málo.

Já si pamatuji ten konec války, revoluci, protože to mě pustili, že můžu jít v sedmi letech na ulici, strhávali se vlajky a potom takový ošklivý, že jak tam byla barikáda u kostela, tak to ty německé ženy musely uklízet, no tak se na ně křičelo a to se mi hrozně nelíbilo.

Po nástupu komunistů k moci v roce 1948 se musela vypořádat s novými situacemi.

Stále takové obavy, co, kdy, kde.

Třeba té mé kamarádky ten kluk, tak ta učitelka vyzvídala, jestli chodí do kostela, no a on samozřejmě hloupej kluk, tak jí to vy.....to, tak ona zas to hlásila dál a byly s tím problémy. Takový drobnosti, ale strach to byl.

Několik nepříjemných zážitků si Hana Pangrácová nese i z okupace roku 1968.

Já jsem byla s malejma dětma v Rokytnici nad Jizerou, to byla podniková chata. A sešli jsme se tam jako spolupracovníci a tak. No tak to bylo dobrodružný, že jo když jsme slyšeli z rádia co se děje a manžel tam pak přijel na motorce, mezi tankama jel, no to bylo taky vzrůšo.

Ale prostě my jsme tam vyčkali, až se to tak trošku všechno uklidnilo. A potom když jsme přijeli sem, tak to bylo drsný, že tady na Třebešíně byly zákopy a ještě když jsme přijeli, tak tam byly takový ty menší kanóny, který nám mířily vlastně do oken.

Následná normalizace byla nejen pro Hanu Pangrácovou těžkou dobou. Úleva přišla až v roce 1989. 17. listopadu sice nebyla na Národní třídě, ale pozdějších protestů se zúčastnila.

V pondělí už i Svobodný slovo psalo, že teda budou demonstrace, takže to už jsme byli každý den rovnou z práce na Václaváku a už jsme se nebáli.

Jak prožívala konec vlády KSČ?

S velkou radostí a s velkým objímáním.

Hana Pangrácová už si zažila své, a proto by budoucím generacím chtěla vzkázat asi jen...

Takovýho něco chytrýho asi ze mě nevypadne, jednak se snažím každý den na něco těšit a někdy to je třeba jenom to, že přijdu domů a do teplý peřiny si vlezu, něco si poslechnu, ale někdy, prostě kam půjdu a s kým budu mluvit.

Hana Pangrácová si už žije v klidu a my jí to moc přejeme. Říká se, že z historie se má učit a proto doufejme, že tyto detaily k tomu alespoň trochu napomůžou.